

Cando o reloxo deu a medianoite, Clara descubriu que a casa respiraba. As paredes exhalaban, coma se gardasen un segredo que loitaba por escapar. Camiñou descalza polo corredor, seguindo unha leve vibración que a atraía cara á porta do faiado. Alí atopou unha pequena caixa de madeira, idéntica á que a súa avoa lle prohibira abrir cando era nena. Con mans trémulas, levantou a tapa. Un raio de luz escapou, proxectando a sombra dunha nena que ría en silencio. Clara comprendeu entón que ese eco inocente era a última lembranza atrapada da súa infancia. Pechou a caixa suavemente, pero entón, unha pantasma apareceu na cara e díxolle: Marcha rapidamente se queres vivir e se non quedate. Clara fuxiu desa casa para sempre e nunca volveu nin volverá na súa vida.